

Decret al Congregației pentru Cauzele Sfinților, pentru promulgarea virtuțile eroice ale Slujitorului lui Dumnezeu Álvaro del Portillo

Vă oferim traducere în limba
română a Decretului
Congregației pentru Cauzele
Sfinților, pentru promulgarea
virtuțile eroice ale Slujitorului
lui Dumnezeu Álvaro del
Portillo (28.06.2012)

10.10.2014

CONGREGAȚIE PENTRU CAUZELE
SFINȚILOR ROMANĂ ȘI PRELATURĂ
PERSONALĂ A SFINTEI CRUCII ȘI
OPUS DEI

ÁLVARO DEL PORTILLO Y DIEZ DE
SOLLANO

Episcop titular de Vita

Prelat al Prelaturii Personale a
Sfintei Crucii și Opus Dei

(1914 - 1994)

DECRET DESPRE VIRTUȚI

Vir fidelis multum laudabitur (Prov
28, 20). „Bărbatul credincios va fi
foarte lăudat". Aceste cuvinte din
Scriptură arată virtutea cea mai
caracteristică a Episcopului Álvaro
del Portillo: fidelitatea. Fidelitate

indiscutabilă, mai ales, pentru Dumnezeu în îndeplinirea grabnică și generoasă a voinței Sale; fidelitate față de Biserică și de Papa; fidelitate față de preoție; fidelitate pentru vocația creștină în orice moment și în orice împrejurare a vieții.

„Fidelitatea de-a lungul timpului este numele iubirii”, a spus Papa Benedict al XVI-lea (Omilia de la Fatima, 12 mai 2010). Slujitorul lui Dumnezeu a fost un exemplu de iubire și fidelitate pentru toți creștinii. A întrupat pe deplin, în mod exemplar și în întregime, fără abateri și fără excepții, spiritul Opus Dei, care îi cheamă pe creștini să caute plinătatea iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele prin îndatoririle obișnuite care alcătuiesc urzeala zilelor noastre. „A sfinți munca, a se sfinți prin muncă, a sfinți pe ceilalți cu prilejul muncii”: se poate spune că aceasta a fost descrierea cea mai exactă a foarte intensei activități

desfășurate de către Slujitorul lui Dumnezeu, mai întâi ca inginer, apoi în slujirea sacerdotală și, în cele din urmă, ca Episcop. S-a ostenit în toate sarcinile pe care le a îndeplinit, convins că fiecare dintre acestea constituia un instrument cu care putea colabora pentru misiunea mântuitoare a Bisericii.

Slujitorul lui Dumnezeu s-a născut la Madrid, în dată de 11 martie 1914, într-o familie creștină, fiind al treilea dintre cei opt frați. A fost doctor Inginer de Drumuri și Poduri, în Istorie și în Dreptul Canonic. În 1935, la 21 de ani, a cerut admiterea în Opus Dei. Curând a fost cel mai apropiat colaborator al Sfântului Josemaría Escrivá de Balaguer. La 25 iunie 1944 a fost hirotonit preot și, de atunci, să dăruit cu generozitate exercitării slujbei bisericești. În aceeași zi a hirotonirii sale, Fondatorul l-a ales drept confesor. În 1946 s-a stabilit la Roma pentru a-l

ajuta pe Sf. Josemaría la conducerea și propagarea Opus Dei. A fost Secretar General (1939-1946 și 1956-1975), Consilier regional pentru Italia (1948-1951), Procurator General (1946-1956) și Rector al Colegiului Roman a Sfintei Cruci (1948-1954).

Sfântul Scaun, de asemenea, i-a încredințat numeroase sarcini: de-a lungul Conciliului Ecumenic Vatican II a fost Secretar al Comisiei „De disciplina cleri et populi christiani”, care a elaborat Decretul „Presbyterorum Ordinis”, Expert al Comisiilor „De Episcopis et dioecesium regimine” și „De religiosis”. Apoi, Consultor al Sfintei Congregații a Conciliului, Inspector pentru Suprema Congregație a Sfântului Oficiu și Inspector al Comisiei Pontificale pentru revizuirea Codului de Drept Canonic; Judecător al Tribunalului pentru cauzele de competență al

Congregației pentru Doctrina
Credinței și Consultor al aceleiași
Congregații. De asemenea, a fost
Secretar al Comisiei pentru
Institutele Seculare în cadrul Sfintei
Congregații a Călugărilor, Consultor
al Congregației pentru Cler,
Consultor al Consiliului Pontifical
pentru Comunicațiile Sociale și
Consultor al Congregației pentru
Cauzele Sfinților.

La 15 septembrie 1975 a fost ales
primul succesor al Sfântului
Josemaría în fruntea Opus Dei.
Continuitatea în aplicarea
învățăturilor Fondatorului a fost
punctul central al programului său
de guvernare și a depus toată
strădania pentru a atinge un obiectiv
pregătit special de către Sfântul
Josemaría: configurarea canonică
adecvată carismei fondatoare a Opus
Dei, care s-a obținut la 28 noiembrie
1982, atunci când Fericitul Ioan Paul
al II-lea a încadrat Opus Dei ca

Prelatură personală și l-a numit pe Álvaro del Portillo ca Prelat. La 6 ianuarie 1991 a primit hirotonirea episcopală din partea Papei. În zorii zilei de 23 martie 1994, cu puține ore după întoarcerea lui dintr-un pelerinaj în Țara Sfântă, Domnul l-a chemat la El. În aceeași zi, Fericitul Ioan Paul al II-lea a mers să se roage în fața rămășițelor pământești ale Slujitorului lui Dumnezeu și, după ce s-a rugat în tăcere, a rostit cu voce tare *Salve Regina*.

Activitatea lui Álvaro del Portillo la conducerea Opus Dei s-a caracterizat și prin sârguința pastorală, îndreptată către propagarea apostolului credincioșilor Prelaturii în slujba Bisericii. În timpul celor 19 ani în care a cărmuit Lucrarea s-a început munca apostolică permanentă în alte 20 de țări.

O manifestare a strădaniei sale pentru suflete este reprezentată prin

numeroasele călătorii pe care le-a realizat în țările unde Opus Dei era prezent, cu scopul de a le întări viața spirituală și apostolatul credincioșilor Prelaturii și a multor altor creștini de orice condiție. Prin promovarea acestui imbold evanghelizator, a încercat mereu ca activitățile apostolice ale Prelaturii să se exercite în slujba diverselor Biserici particulare. Interesului său pentru formarea doctrinară a preoților i se datorează înființarea Universității Pontificale a Sfintei Cruci la Roma, proiect conceput deja de către Sfântul Josemaría. A publicat opere însemnate despre teme de caracter juridic, teologic și de spiritualitate, precum:

„Credincioși și laici în Biserică”,
„Consacrarea și misiunea preotului”,
„O viață pentru Dumnezeu: Reflecții cu privire la personalitatea lui Josemaría Escrivá de Balaguer” și
„Interviu despre fondatorul Opus Dei”.

Abnegația Slujitorului lui Dumnezeu în îndeplinirea misiunii pe care o primise era întemeiată pe un simț profund al filiației divine, care îl impulsiona să caute identificarea cu Cristos printr-o încredințată părăsire de sine în voia Tatălui, plin de iubire față de Sfântul Duh, permanent cufundat în rugăciune, întărit de Euharistie de o tandră devoțiune pentru Preasfânta Fecioară Maria.

A dat dovadă de eroism în felul în care a înfruntat bolile –în care vedea Crucea lui Cristos-, în perioada care a petrecut în închisoare în timpul de prigoana religioasă în Spania (1936-1939) și înaintea atacurilor pe care le a suferit din cauza fidelității sale față de Biserică. Era un om cu o adâncă bunătate și blândețe, care transmitea pace și seninătate sufletelor. Nimeni nu-și amintește de niciun gest mai puțin amabil din partea lui, nici cea mai mică mișcare de nerăbdare înaintea împotrivirilor,

niciun cuvânt de critică sau regret din cauza unei dificultăți: învățase de Domnul să ierte, să se roage pentru prigonitorii lui, să-și deschidă în mod preoțesc brațele pentru a-i primi pe toți cu un zâmbet și cu înțelegere creștinească.

Iubirea lui față de Biserică se arăta într-o deplină comuniune cu Pontiful Roman și cu Episcopii: a fost un fiu foarte fidel al Papei. Cu o unire de nezdruccinat față de persoana și de magisteriul lui. Vioaia solitudine față de credincioșii Opus Dei, smerenia, chibzuința și tăria, veselia și simplitatea, uitarea de sine și sârguința aprinsă pentru a cuceri suflete pentru Cristos –înfățișată în lema lui episcopală: *Regnare Christum volumus!*- sunt aspecte care se împletesc pentru a compune portretul lui de Păstor.

Faima de sfințenie a Slujitorului lui Dumnezeu, deja difuzată cu

ampluare chiar în timpul vieții sale pământești, a ajuns la o întindere universală după moarte. Despre viața și virtuțile Slujitorului lui Dumnezeu s-au desfășurat două procese *aeque principales* din 2004 până 2008, la Tribunalul Vicariatului de la Roma, și la Tribunalul Prelaturii Opus Dei și opt procese *rogatorias* în dieceze din Europa, America de Nord, America de Sud și Australia. Congresul de Consultori Teologi, care s-a desfășurat pe 10 februarie 2012, a dat un răspuns afirmativ unanim la întrebare despre desfășurare eroică a virtuților și faimă de sfințenie a Slujitorului lui Dumnezeu. În același sens s-au pronunțat Eminențele și Excelențele Lor Membrii ai Congregației pentru Cauzele Sfinților, adunați în sesiune ordinară de 5 iunie 2012, prezidată de mine Cardinal Angelo Amato, la care a fost raportor Eminența Sa Cardinalul Antonio Cañizares Llovera.

Suveranul Pontif Benedict al XVI-lea, după ce a primit de către Subsemnatul Cardinal Prefect un raport diligent al tot ceea ce sa exprimat mai sus, acceptând și ratificând părerile Congregației pentru Cauzele Sfinților, începând de astăzi a declarat solemn: Se constată virtuțile teologice ale credinței, speranței și carității, atât față de Dumnezeu, cât și față de aproapele, și virtuțile cardinale ale prudenței, dreptății, cumpătării și tăriei, cu celelalte virtuți anexe, în grad eroic, și faima de sfințenie a Slujitorului al lui Dumnezeu Alvaro del Portillo y Diez de Sollano, Episcopul titular de Vita, prelat al prelaturii personale a Sfintei Cruci și Opus Dei, în cazul corespunzător și la efectele stabilite.

Sfântul Părinte a dispus ca acest decret să fie publicat și inclus în Actele Congregației pentru Cauzele Sfinților.

Dat la Roma, la 28 iunie 2012.

Angelus Card. Amato, S.D.B.

Prefect

L. + S.

+ Marcellus Bartolucci

Arhiepiscop titular de Bevagna

Secretar

* * *

CONGREGATIO DE CAUSIS
SANCTORUM

Romana

et Praelaturae personalis Sanctae
Crucis et Operis Dei

BEATIFICATIONIS et Canonizationis

Servi Dei

ALVARI DEL PORTILLO y DIEZ DE
SOLLANO

Episcopi titularis Vitensis

Praelati Praelaturae Personalis
Sanctae Crucis et Operis Dei

(1914 – 1994)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Vir fidelis multum laudabitur» (Prv 28, 20). Sacrae haec Scripturae verba in luce ponunt eminentiorem virtutem Episcopi Alvari del Portillo, nempe fidelitatem: inconcussam imprimis fidelitatem erga Deum, in prompta ac generosa adimpletione voluntatis Eius, erga Ecclesiam dein et Romanum Pontificem necnon erga sacerdotium, deinde vero erga christianam vocationem in omni temporis momento omnibusque rerum adiunctis.

«Fidelitas per tempus perseverans nomen est amoris», dixit Benedictus XVI (Homilia in sanctuario Beatissimae Virginis Mariae de Fatima, die 12 mensis Maii anno 2010). Dei Servus omnibus christifidelibus caritatis et fidelitatis exemplo fuit. Ipse enim integre et sine ulla exceptione assimilavit in suaque vita expressit Operis Dei spiritum, qui omnes vocat ad plenitudinem amoris Dei ac proximi quaerendam per sanctificationem munerum atque officiorum quae vitae nostrae cotidianae velut tramam constituunt. «Laborem sanctificare, in labore sese sanctificare, alios mediante labore sanctificare»: recte asseri potest haec verba aptissime referre Servi Dei operositatem qua doctor machinarius, qua sacerdos ac demum qua Episcopus. In quocumque enim actuositatis genere sese totum impendebat, apprime sciens se salvificam Ecclesiae

missionem participare per fidelem suorum cuiusque diei officiorum adimpletionem.

Dei Servus, tertius ex octo fratribus, ortus est Matriti a piis honestisque parentibus, die 11 mensis Martii anno 1914. Doctoralem lauream obtinuit in re machinaria civili, in scientiis historicis et in iure canonico. Anno 1935, suae vitae vicesimo primo, Operi Dei adhaesit ac confestim Sanctus Iosephmaria validissimum suum collaboratorem eum habuit. Die 25 mensis Iunii anno 1944 sacerdotalem ordinationem recepit et ex tunc sacro ministerio exercendo sese profudit. Ab ipsa ordinationis die confessarius fuit Sancti Iosephmariae. Anno 1946 Romam se contulit, ad Conditorem adiuvandam in Operis Dei moderamine et propagatione: fuit videlicet Secretarius Generalis (annis 1939-1946 et 1956-1975), Consiliarius pro Italia (annis 1948-1951),

Procurator Generalis (annis
1946-1956) et Collegii Romani
Sanctae Crucis Rector (annis
1948-1954).

Operam quoque dedit multiplicibus
muneribus a Sancta Sede sibi
concreditis: in Concilio Oecumenico
Vaticano II munere functus est
Secretarii Commissionis De
disciplina cleri et populi christiani,
quae redactionem Decreti
Presbyterorum Ordinis curavit et fuit
insuper Peritus Commissionum De
Episcopis et dioecesium regimine
necnon De religiosis. Nominatus est
dein Consultor Sacrae Congregationis
Concilii, Qualificator Supremae
Congregationis Sancti Officii et
Consultor Pontificiae Commissionis
Codici Iuris Canonici Recognoscendo;
fuit quoque Iudex in Tribunali pro
causis sub competentia
Congregationis pro Doctrina Fidei
necnon eiusdem Congregationis
Consultor. Fuit insuper Secretarius

Commissionis de Institutis
Saecularibus apud Sacram
Congregationem de Religiosis et
cooptatus est in coetum Consultorum
Congregationis pro Clericis, Pontificii
Consilii de Communicationibus
Socialibus et Congregationis de
Causis Sanctorum.

Die 15 mensis Septembris anno 1975
electus est primus Sancti
Iosephmariae successor in Operis Dei
moderamine, quo in munere
perfungendo tamquam lemma
habuit Conditoris vestigia premere
sesequae perfudit ut ad finem
perduceret id quod Sanctus
Iosephmaria ardenter desideraverat
atque parare curaverat: obtinere
nempe canonicam configurationem
quae apte responderet charismati
fundationali Operis Dei. Ad hanc
metam perventum tandem est die 28
mensis Novembris anno 1982, qua
die Beatus Ioannes Paulus II Opus
Dei in Praelaturam personalem

erexit ac Alvarum del Portillo
eiusdem Praelatum nominavit. Die
vero 6 mensis Ianuarii anno 1991 Dei
Servus a Romano Pontifice
episcopalem ordinationem recepit.
Primo diluculo diei 23 mensis Martii
anno 1994, paucis horis post reditum
e peregrinatione in sanctis divini
Salvatoris locis, Deus suum Servum
ad se vocavit. Eadem die Beatus
Ioannes Paulus II eius exuvias
visitavit et, post orationem in
silentio, elata voce antiphonam Salve
Regina recitavit.

Pastoralis zelus Alvari del Portillo in
moderamine Operis Dei, per annos
19 protracto, eo praesertim respexit
ut magis magisque extenderetur
apostolatus Praelaturae fidelium in
Ecclesiae servitium: eo quidem
tempore actuositas Operis Dei in
viginti novas Nationes stabiliter
dilatata est.

Pastoralis haec sollicitudo Dei
Servum duxit quoque ad multa
peragenda itinera ut Praelaturae
fideles aliosque viros ac mulieres
cuiuslibet condicionis roboraret in
vita eorum spirituali et in apostolatu.
In eo impulsu evangelizationis
promovendo, ipse curavit semper ut
actuositas apostolica Praelaturae in
servitium singularum ecclesiarum
particularium exerceretur. Fructus
etiam sedulae eius curae de
sacerdotali institutione fuit creatio
Pontificiae Universitatis Sanctae
Crucis in Urbe, quam Sanctus
Iosephmaria expetierat. Scripta
edidit de re iuridica, theologica ac
spirituali, praesertim circa
sacerdotium et laicatum, quae inter
Laici et fideles in Ecclesia,
Consecratio et missio sacerdotis, Vita
Deo omnino dicata. Considerationes
circa personam Iosephmariae
Escrivá de Balaguer, Colloquium
circa Operis Dei Conditorem.

Servi Dei deditio missioni explendae sibi concredita radicabatur in profundum sensum filiationis divinae, quo ductus identificationem cum Christo quaerebat se totum fidenti animo committens voluntati Patris, amore plenus erga Spiritum Sanctum, sine intermissione orationi vacans, Sanctissima Eucharistia necnon tenero amore erga Beatissimam Virginem Mariam roboratus.

Heroice se gessit in perferendis aegritudinibus –quas ut Christi Crucem respiciebat–, in carcere per aliquot tempus perdurante persecutione religiosa in Hispania (annis 1936-1939) et in subeundis impugnationibus propter suam fidelitatem erga Ecclesiam. Vir erat profundae bonitatis et affabilitatis, qui pacem ac serenitatem in alios transfundebat. Nemo memorat aliquem eius gestum inurbanum vel impatientiae motum ante res

adversas neque verbum
vituperationis vel recusationis
propter difficultates: ipse enim a
Domino didicerat parcere, pro
persecutoribus orare, bracchia sua
more sacerdotis extendere, omnes
hilari vultu magnaue clementia
excipere.

Servi Dei amor erga Ecclesiam
apparebat in omnimoda eius
communione cum Romano Pontifice
et cum Episcopis: fuit semper filius
fidelissimus Petri successoris,
indiscusse adhaerens eius personae
eiusque magisterio. Insuper, in
describenda figura huius Pastoris,
praetermitti omnino nequeunt alia
quaedam lineamenta, qualia sunt
vividissima eius sollicitudo erga
Operis Dei fideles, humilitas,
prudentia, fortitudo, gaudium,
simplicitas, sui abnegatio et ardens
desiderium lucrandi animas Christo,
quod exprimebatur quoque in

lemmate eius episcopali: Regnare
Christum volumus!

Sanctitatis fama Servi Dei, iam ample
diffusa eo adhuc vivente,
universalem extensionem post eius
mortem attinxit. Circa Servi Dei
vitam, virtutes ac sanctitatis famam
instructi sunt –ab anno 2004 ad
annum 2008– duo processus aequae
principales apud Tribunal Vicariatus
Urbis et apud Tribunal Praelaturae,
necnon octo processus rogatoriales
in dioecesibus Europae, Americae
Septentrionalis ac Meridionalis et
Australiae. Congressus peculiaris
Consultorum Theologorum, qui
locum habuit die 10 mensis Februarii
anno 2012, omnium consensione
affirmative respondit ad dubium
propositum circa heroicitem
virtutum et famam sanctitatis Servi
Dei. Ponente Em.mo D.no Card.
Antonio Cañizares Llovera et me,
Card. Angelo Amato, moderante,
sententiam faventem tulerunt Em.mi

ac Exc.mi Congregationis de Causis
Sanctorum Membra in Sessione
Ordinaria coadunati die 5 mensis
Iunii anno 2012.

Facta de hisce omnibus Summo
Pontifici Benedicto XVI accurata
relatione ab infrascripto Cardinali
Praefecto, Beatissimus Pater,
accipiens rataque habens
Congregationis de Causis Sanctorum
vota, hodierna die sollemniter
declaravit: Constare de virtutibus
theologalibus Fide, Spe et Caritate
tum in Deum tum in proximum,
necnon de cardinalibus Prudentia,
Iustitia, Temperantia, Fortitudine,
iisque adnexis in gradu heroico,
atque de fama sanctitatis Servi Dei
Alvari del Portillo y Diez de Sollano,
Episcopi tit. Vitensis, Praelati
Praelaturae personalis Sanctae
Crucis et Operis Dei, in casu et ad
effectum de quo agitur.

Hoc autem decretum publici iuris
fieri et in acta Congregationis de
Causis Sanctorum Summus Pontifex
referri mandavit.

Datum Romae, die 28 mensis Iunii
a.D. 2012.

Angelus Card. Amato, S.D.B.

Praefectus

L. + S.

+ Marcellus Bartolucci

Archiep. tit. Mevaniensis

a Secretis

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/decreto-
sobre-las-virtudes-heroicas-del-siervo-
de-dios-alvaro-del-portillo/](https://opusdei.org/ro-ro/article/decreto-sobre-las-virtudes-heroicas-del-siervo-de-dios-alvaro-del-portillo/) (14.02.2026)